

IMPERIUM

de Sandu OSADCENCO

DE NEON

partea II

foto: Sandu Osadenco

Chicago

Michigan avenue. Centrul de afaceri JOHN HANCOCK

Era vara anului 2002. Eram la Chicago. Hoinăream pe străzile downtown-ului înțesate de zgârie-nori, încercând să ajung de la "House of blues" aflat la parterul Centru-lui "Marina City", la "Hard-Rock Café". Știam că în "Hard-Rock"

sunt expuse mostre vestimentare și instrumente aparținând odată rockerilor celebri ai Americii printre care și una din chitarele lui Jimi Hendrix. Anii de muncă depusă se încununau cu realizarea dorinței de a mă afla la distanța unei mâni întinse de obiectele, imaginile și senzațiile care altădată, în

tinerete, mi-au fost obiecte de cult. Acum, toate erau în fața mea - arhitectura orașului pe care am studiat-o încă din anii studenției, blues-ul american, automobilele luxoase ce se perindau de-a lungul coastei lacului Michigan și însăși coasta cu sclipitoarele siluete ale build-ingurilor somptuoase. Emoțiile îmi provocau acea senzație de neuitat a unui vis realizat. Mai aveam însă o dorință ascunsă care mă rodea chiar din momentul în care aflatam de posibilitatea unei plecări în America. Vroiam să conduc un automobil american, un "big american car" cum spun ei, o mașină de lux, una din cele cu care se plimbă vedetele și preșidenții americani. Și nu una obișnuită, ci un "Lincoln Town Car". O zărisem în filme, pe internet. Mă captivase

demult. În Europa nu există asemenea mașini. Există multe altele, poate chiar mai fiabile, mai bune, dar nu există "Lincoln Town". Puțin câte puțin acest gând s-a ridicat în topul priorităților devenind într-un târziu sfârșit un adevărat vis. Venise momentul să-l realizez. Hotărisem ferm să închiriez un Lincoln Town. Trecând de-a lungul Clark street, în dreapta, observasem unul din oficiile companiei "HERTZ". Ceva însă mă făcea să ezit. Una din îndoieli era marea rezervă pe care o aveam față de permisul meu de conducere pe care l-am ridicat încă în 1982 și care alături de tăiosul titlu: "Водительское удостоверение", pe verso mai avea inscripționată abreviatura "СССР" cu traducerea respectivă "USSR". Mă în-

doiam că se va găsi cel puțin o persoană în toată America, care și-ar fi asumat responsabilitatea de a încredința un cogemi-te automobil nou-nouț cu un preț de peste 55 mii de dolari unui deținător de asemenea permis de conducere venit dintr-o țară cu totul enigmatică. Stând un pic pe gânduri în fața ușii oficiului, analizăm cu un zâmbet trist fotografia mea de pe document făcută 20 de ani în urmă. Am tras totuși de mâner. Spre deosebire de ușile magazinelor noastre cu nelipsitul lor "Trage na себя" și "Împinge ot себя" pe ușa oficiului HERTZ nu scria nimic. În fundul holului, suficient de mic, stătea un tânăr ochiăros cu aspect cam plictisit care ronțăia de zor un covrig. - "Excuse me", începusem eu pe un ton molatic, întinzându-mi sub nas permisul de conducere. A-și putea închiria un autoturism în baza acestei "licențe"? Tânărul a pus covrigul pe masă, și-a scuturat mâinile de fărâmituri, își potrive ochelarii pe nas și aruncă o privire oficială, pe documentul ce-l țineam în fața ochilor săi. Era gata să-mi răspundă imediat, așa cum o făcea de obicei, dar literele neînțelese l-au făcut să ezite. A luat permisul în mână examinându-l cu atenție.

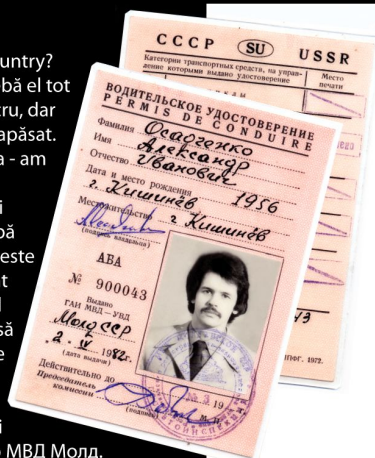
- What country - mă întrebă el pe un ton acru de parcă-l servise cu un castravete murat.

- Î-i-î-î - întinsesem eu. Din-n Europa de Est. Pauză.

- What country?
- mă întrebă el tot atât de acru, dar deja mai apăsător.
- Moldova - am zis.
Tânărul își mai plimbă privirea peste document încercând probabil să descifreze sensul

inscripției
: "Выдано МВД Молд. ССР". După o scurtă pauză a ridicat ochii și mi-a zis.
- OK! What car do you want" (Ce mașină dorești).
În acel moment am înțeles un mare adevăr. Diferența între noi și ei constă în doar două cuvinte: "Da" și "Nu". Spre deosebire de țările noastre cu omniprezentul lor "нельзя", acolo răspunsul întodeauna este "OK, Sir".
Am fost luat prin surprindere.
- Deocamdată am intrat doar să întreb - făcusem eu. - Mașina vreau s-o închiriez prin compania Dumneavoastră dar la Las Vegas".
- La Vegas? Acolo o faci foarte ușor și te va costa mai ieftin. Afară mă cuprinsese un val de bucurie, care îmi imprimase o notă de bună dispoziție pentru toată ziua.

Hertz

Chicago river. Vedere spre SEARS TOWER. Important centru de afaceri și unul din cele mai cunoscute blocuri din Chicago. Proiectat de grupul Skidmore, Owings & Merrill pentru Compania Sears, Roebuck & Company, el a fost inaugurat la 3 mai 1973. Cu cei 411 metri înălțime și 110 etaje, SEARS TOWER a realizat performanța de a fi timp de 25 de ani cel mai înalt building din lume. Recordul a fost depășit în 1998 de gemenii Petronas Towers din Kuala Lumpur, Malaezia. Astăzi "SEARS..." rămâne a fi cel mai înalt zgârie-nor al Americii.

foto: Sandu Osadenco

Centrul Marina City. Construit de arhitectul Bertrand Goldberg în 1966. Fiecare din cei doi gemeni include 450 de apartamente, o parcare în 15 nivele, 16 etaje cu birouri, un teatru pentru 1750 de locuri, piscine, săli de sport, magazine etc.

LAS VEGAS

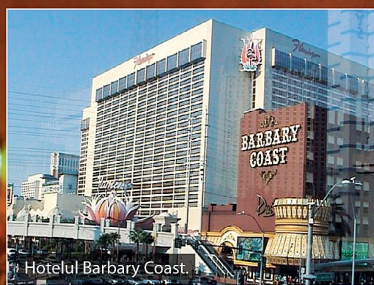
Hotelul Mirage

Copertina casinoului Circus Circus

Casino Paris Paris

Hotelul Barbary Coast

Leul - simbol al Companiei Metro-Goldwyn-Mayer

Vedere nocturnă spre Las Vegas Boulevard (strada centrală a orașului)

Copertina Casinoului Flamingo

Panoul Stardust, în spate Casino Riviera.

Peste trei săptămâni, la Las Vegas, după multe evenimente impresionante ce s-au succedat în acele zile, mă pornisem în căutarea mașinii. Locuiam la "Flamingo Hilton". În postură de turist beneficiaam de unele servicii speciale ale hotelului, inclusiv de dreptul de a închiria o unitate de transport la "Rent a car"-ul de la parterul hotelului. Mi-am adunat cu grijă documentele și am urcat în lift. Jos, trecând prin casino, continuam să consult schema imensului hotel căutând oficiul de închirieri auto. La ghiseu, un personaj roșcat de vre-o 150 de kg. m-a întâmpinat cu un zâmbet simpatic. "Can I help you?"

-Da, i-am zis -ași dori un Lincoln Town pentru o săptămână.
-Neapărat Lincoln?
-Da, neapărat.
-Nu sunt convins, că vom putea asigura anume acest "car".
-Dar nu vreau altul.
-Mister adoră mașinile mari. Vă vom oferi o mașină mare.
-Nu am nevoie de mașină mare, vreau un Lincoln Town de culoare albă producție 2002.
-Nu cred că avem posibilitatea să vă garantăm acest lucru.
Lovitura a fost puternică. Vă puteți imagina, la vârsta de 46 de ani, în sfârșit, am și eu

unica posibilitate în viață să vizitez America și singura șansă să-mi realizez și eu un vis (fie el mărunț și infantil) – iar tipul cică nu poate garanta. L-am întrebat:
-Mă aflu în America? Nu greșesc? Sunt la Vegas, orașul posibilităților nelimitate?
-Yes Sir! dar..., ne cerem scuze.

Nu mai aveam timp nici pentru scuze, nici pentru exerciții intelectuale. Înfruntând căldura năprasnică de afară, am alergat în casinoul de viză-ă-vis, celebrul "Caesar's Palace". Răspunsul a fost același. În stînga lui se găsește "Bellagio" cunoscut prin havuzurile sale dansante. Nici acolo nu mi-a mers. A doua zi am început insistent să trec din hotel în hotel în căutarea vre-o unei posibilități de a închiria mașina. Au urmat "MGM", "New-York New-York", "Monte-Carlo", "Alladin", "Paris-Paris", "Barbary Coast", "Venetian", "The Mirage", "Stardust" etc. etc. După două zile de căldură și chin am înțeles, că nu este dat în viață chiar fiecăruia om să-și realizeze visele. Aproape terminat m-am așezat la umbră să beau un suc. Căldura infernală mi-a pus creierul pe jăratec. Eram obosit și am simțit că mă cuprinde un val de dezamăgire. Îmi părea rău.

Fotografii de Sandu Osadenco.

Problema consta în faptul, că fîca mea sosea în Statele Unite pentru a-și face studiile în una din școlile medii din statul Oregon. Zilele trecute împlinise 18 ani. Aveam unica posibilitate să-i fac, poate, cel mai frumos cadou din viața ei – o călătorie la Las Vegas. Și cum se făcea că trebuia să aterizeze peste o zi la Los Angeles, ce se află la distanță de 450 km de Vegas, țineam cu toată inima s-o întâmpin cu o mașină frumoasă, pentru ca să revenim împreună la Vegas la bordul unui LINCOLN TOWN.

Eram conștient de faptul, că nu voi mai avea altă posibilitate să realizez această dorință în felul în care am conceput-o în adâncurile imaginației mele demult, acasă, la Chisinau. Acum acest vis se risipea văzând cu ochii.

Ce-mi place în mod deosebit la americani e faptul, că orice

băătură răcoritoare e servită cu multă gheață. Sucul rece m-a readus din gândurile mele triste la realitate. Am înghițit ultima picătură și am pornit agale spre hotel.

În general, așa zice - în America te simți suficient de confortabil atât timp, cât știi să-ți programezi intențiile. Hotelele la care am locuit le-am rezervat prin internet cu o lună înainte. Toate mergeau strună până în momentul în care am dorit să-mi modific un pic programul și să-mi prelungesc vizita la Las Vegas încă pentru câteva zile. Aici s-a terminat tot confortul. Intenția nu era programată din timp, pentru care fapt locuri la hotel nu erau. Mi s-a explicat, că am comandat camera doar până în data respectivă și ar fi cazul s-o eliberez. Și administrația avea dreptate. Am pornit în căutare de camere pentru că

intenționam peste două zile să mă întorc înapoi în acest oraș. Nici mașini disponibile, nici camere la hotel. În sfârșit, după trei zile de căutări, cu un preț de patru ori mai scump ca de obicei, am găsit o cameră la Hotelul "Monte-Carlo". Bucuros. Asta am făcut-o, mi-am zis. Ce fac cu mașina-a-a...?

Urma să continui alergările pe la rent-a-caruri. Dar unde să mă mai duc, parcă peste tot fusesem deja. Am făcut doar câțiva pași rămânând, la un moment dat, ținut locului de un gând care a trecut prin mine ca un fulger. Cred gheața din suc mi-a redat claritatea gândirii. Nu-mi pot explica din ce cauză cugetul uman e conceput în felul în care soluția optimă pentru rezolvarea unei probleme o găsește doar după ce hoinărește timp îndelungat pe căi greșite. Abia după multe frământări,

instantaneu, într-un colț al acestui labirint el descoperă soluția strălucită de rezolvare a situației.

Ei spuneți-mi vă rog, cei din voi care cunosc - unde poți închiria o mașină într-un oraș occidental normal? Unde?... Exact - la Aeroport! Acolo se află cele mai mari parcuri și reprezentanțe ale tuturor companiilor de rent din țară. Această idee pe cât de evidentă pentru cineva, pe atât de ascunsă pentru mine în acel moment, mi-a făcut trei zile de frământări și dezamăgire. Stăteam uimit în mijlocul străzii și mă gândeam. Ei cum așa? De ce am irosit o mulțime de timp pentru a găsi o soluție atât de simplă? Fără multă ezitare, "rapidamente," am întins-o direct spre stația taxi. Taxi-urile staționează, de obicei, în fața intrărilor centrale ale casinourilor. Fiecare casino are câte un responsabil

cu un fluier nelipsit, lipit de buze, anunțând taximetriștii printr-un semnal strident apariția unui nou pasager. Am sărit în mașină și respirând din greu am exclamat: "Airport". Peste un sfert de oră eram la "McCarran"- Aeroportul Internațional Las Vegas, unde am și găsit ghișeele "HERTZ". O damă voluminoasă, dar foarte simpatcă, mi-a făcut semn să mă apropiu. I-am explicat ce doresc. -Yes Sure - mi-a răspuns ea și s-a adâncit în tabelele afișate pe monitor pentru a-mi perfecta comanda. -Doamnă, nu vă supărați e "Lincoln"? -Da Sir, e "Lincoln". -E "Town Car"? -Yes, e "Town Car", -Dar vreau unul alb. -Yes sir, Alb. -Dar vreau să-l iau mâine. -Atunci veniți mâine! -Dar așa putea să-l rezerviez de azi?

LINCOLN TOWN CAR

Produs între
anii 1998 - 2002

Un popas la Mc.Donald's. or.Eugene, Oregon. August 2002.

-N-are rost, veniți mâine.
-Dar o să-l mai aveți.
-Da, o să-l avem..
Lanțul ce mă încheșta ultimile
trei zile a căzut. Plecam acasă
să încarc aparatul de fotogra-
fiat pentru ultima plimbare
nocturnă pe Freemont street.

În dimineața următoare, cu
valizele dobă de suvenirare am
coborât jos pentru a repeta
încă o dată drumul spre
Aeroport. Aceeași damă mi-a
perfectat actele de închiriere
a mașinii pentru o săptămână,
mi-a înmănat un pachet cu
blanchete, instrucțiuni și hărți
și mi-a arătat drumul spre
autocarul care urma să mă
transporte la parcare "Hertz".
Parcarea m-a impresionat
prin proporțiile sale. Hectare
întregi asfaltate, ticsite cât
vezi cu ochii cu mașini care
mai de care. La recepție
am luat cheia și am pornit
să caut locul 506 unde era
parcată mașina mea. Și uite în
sfârșit..... Da-da-a! Ea era.
Un LINCOLN TOWN CAR în
toată frumusețea sa scilpea
la soare cu șoldurile-i argintii.
Nu era alb. Era argintiu. Dar
m-a cucerit. De bucurie m-a
apucat sughitul. Noroc că nu

mai era nimeni pe alături, că
ar fi avut motiv bun pentru
un răs sănătos.

Mașina într-adevar era
splendidă. Valizele le-am
plasat cu grijă în portbagaj
pregătind din timp CD-
urile cu muzica imprimată la
computerul de acasă. M-am
urcat la volan și am privit
impresionat panoul de bord.
Aveam senzația că stau la
masa Prezidiului Parlamentu-
lui și mă mișc înainte cu tot
cu Parlament.
La răscuirea cheii masive mo-
torul se făcu auzit infundat
undeva departe în față. Toți
cei opt cilindri prinseră viață.
Maneta schimbătorului de
viteze, ca la toate mașinile
americane ce se respectă, e

plasată pe coloana volanului.
Am potrivit climatizorul la
66°F (ce înseamnă
aprox.19°C). Avea mult de
muncit pentru a coborî
temperatura din interior
de la acele aprox. 60°C la o
ambianță suportabilă. După
toate astea m-am adâncit în
studierea GPS-ului.

Cred nu greșesc dacă afirm
că GPS-ul a schimbat fața
Americii. Lansat câțiva ani
în urmă programul "Global
Position System" permite au-
tomobilului să nu se abată de
la drum fiind ținut mereu în
vizorul a cel puțin trei sateliți
aflați pe orbită. Sistemul meu
se numea "Neverlost" (nici
odată pierdut). O mașinărie
fenomenală ce conține un ►

Hertz®

GPS

Hertz
NeverLost®

In-Car Navigation System

Hertz NeverLost guides you wherever you want to go

1 you've ever been lost or worried about finding your way to an unfamiliar destination, let the remarkable Hertz NeverLost system be your guide.

The NeverLost unit identifies exactly where you are at any time, and shows and tells you how to get wherever you want to go.

Drive with confidence, no matter where you are. No more fumbling with maps, hunting for street signs or having to ask for directions. There's less wasted travel time for business renters and more peace of mind for leisure renters.

NeverLost uses the Global Positioning System (GPS) — with smart sensors to achieve the accuracy needed for true turn-by-turn guidance. It is the most advanced on-board system ever engineered by Magellan, a leader in satellite navigation technology.

Hertz delivers this extraordinary technology throughout the U.S. and in selected cities in Canada, to bring new ease and accuracy to your driving.

Introducing the new Hertz NeverLost. It's a few letters and a few buttons that make a big difference. Clear voice prompts and visual directions.

motor sofisticat de căutare. Dacă ai nevoie de o locație să zicem, de un hotel scrii "Hotel". Dispozitivul te întreabă: "Denumirea"? Răspunzi: "Indiferent"? Ești întrebat: "nearest"? (cel mai apropiat?) "Yes"-răspunzi. "Calculated road" auzi în difuzor (se calculează drumul). După aprox. 10 sec. de ezitare pe ecran apare schema locației cu o săgeată pe ea, care simbolizează mașina în care te afli și o linie de culoare violet deschis ce-ți indică drumul

eram la bordul unui avion dotat cu un sistem complex de navigare, care îmi deschidea posibilități nemaivăzute până

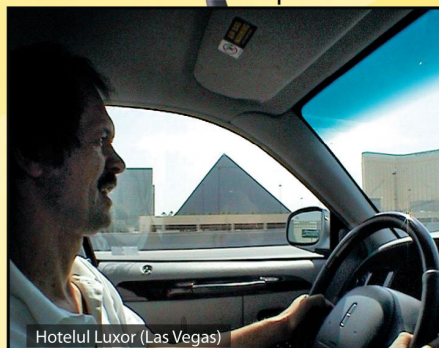
se Hotelul "Luxor" - replica din sticlă a piramidei Cheops ce încheie lungul șir al casinourilor de pe Strip (strada principală a orașului). În față aveam 275 de mile de drum. Am luat viteza maxim admisă de 60 de mile și am inclus speed-controlul. Pilotul automat a preluat lin controlul acceleratorului. Săgeata vitezometrului a înghețat la cifra 60. Acum puteam să mă destind un pic. În ciuda căldurii de afară, în interior se instalase o răcoare plăcută. La un moment dat, involuntar, am căscat larg ochii zăbind termometrul de bord ce indica temperatura din exterior. Nu-mi venea să cred 119°F (adică 48 grade Celsius). Ceva asemănător

un timbru grav și am inclus muzica. Ceia ce s-a produs ulterior semăna mai mult a erupție. Era formația "Hora" cu "asta-i hora românească!", urmată de "Mica țigăniadă" a grupului Phoenix. Combinația horelor noastre cu peisajele Nevadei crea o atmosferă fantasmagorică ce se mișca cu exactitatea celor 90 km la ora ținută de speed-control. Urma Celentano, John Lee Hooker, Rainbow și iarăși Phoenix. Toate cele

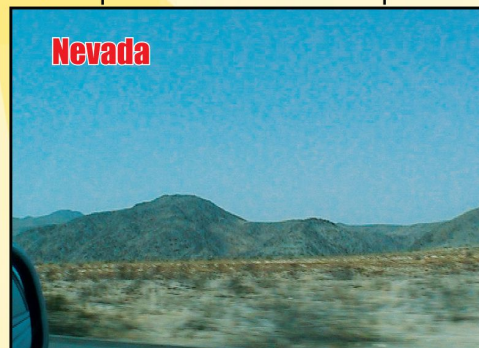

La Barstow

Aveam la mine un măr pe care-l cumpărasem pentru Violeta. Știam, că după 18 ore de zbor București-Paris-Los Angeles s-ar fi bucurat de el. Inspectorul m-a lăsat, înțelegător, să-mi continui drumul cu tot cu măr. Exactitatea cu care GPS-ul

Hotelul Luxor (Las Vegas)

Nevada

Interiorul restaurantului din Barstow.

spre țintă. Închântător e faptul, că acest dispozitiv, pe parcursul mișcării, devine un adevărat partener, chiar prieten de drum care îți vorbește, te informează, te sfătuiește. Al meu era dotat cu o voce de femeie tânără, gîngășă și plăcută. Esența GPS constă în faptul, că un emițător aflat sub capotă trimite semnale receptate de sateliți, care la rândul lor, prin interpolare determină locul exact al mașinii. Poziția e comunicată computerului de bord, care ține în memorie harta electronică a țării cu adrese, sedii, hoteluri, semne de circulație, benzinării, magazine, monumente, poduri etc. etc. El îți calculează cel mai scurt și rațional drum din locul în care te găsești până la destinație. Mișcându-te, ești transmis de la un satelit la altul. Uneori indicatorul îmi arăta, că sunt interceptat de unsprezece sateliți concomitent. Mă simțeam de parcă

atunci. Am scris pe monitor destinația: "Los-Angeles Airport". "Please proceed high lighted road" - Urmează linia aprinsă- s-a auzit în difuzor. Am încărcat discurile în CD-changer și am rulat încet spre ieșirea din parcare. Eram ochi și urechi. La poartă GPS-ul m-a rugat să întorc la dreapta pentru a mă angaja pe autostrada Nr. 15 Las-Vegas - Los-Angeles. Credeam că voi avea ceva dificultăți, dar cine se descurcă la volan prin Chișinău o face cu ușurință peste tot. Mai ales în America cu șoselele ei late, drepte și șoferi arhidisciplinați. GPS-ul m-a condus exact spre ieșirea din oraș. Trecuse de amiază, când busola electronică îmi indicase direcția Sud West. Pentru doua zile îmi luam rămas bun de la Las Vegas. În retrovizor zărisem îndepărtându-

văzusem doar o singură dată în viață la Ghiza, în Egipt, lângă piramide. Perspectiva unei eventuale defecțiuni a mașinii în aceste condiții părea cam înspăimîntătoare. Dar automobilul, cu dimensiunile lui de crucișător imprima senzația unei siguranțe absolute. Priveam în jur deșertul arid, împinzit de cactuși și spini și mă gândeam, că moldovenilor le-a mers un pic mai mult atunci, când s-a împărțit pământul. Poate nu le-a prea mers atunci, când "s-a împărțit norocul". Probabil, în acel moment, toți "erau duși la lucru". Cu acest gând am acordat aqualiser-rul la

douăsprezece difuzoare bu- buiau provocând un vacarm infernal liniștindu-mi agitația ce dădea peste margini. Clipe de fericire pe care n-aveam cu cine să le impart.

Profitând de momentul că viteza era controlată automat, am inclus video-camera reușind concomitent să țin direcția și să filmez peisajele din jur. În localitatea Baker zărisem drumul ce duce spre Valea Mortii, loc imortalizat în western-urile americane. La granița între Nevada și California mă aștepta o surpriză-"Controlul vegetal". Transportarea oricărui produs de proveniență vegetală inclusiv plante, fructe sau legume se află sub un control strict al serviciilor respective.

mă conducea spre destinație îmi trezise gândul provocator de a părăsi în mod intenționat autostrada pentru a vedea ce se va întâmpla. Cu atât mai mult, lângă orașul Barstow, în dreapta zărisem un centru comercial unde, la sigur, găseam și un restaurant. La răscruce am luat-o ferm la dreapta trăgând cu ochiul la GPS. Ecranul se întunecase. Pentru 20 de secunde se făcuse liniște. O! Am zis. Mașinăria e derutată. "Calculated road" - s-a auzit în difuzor. A-ha, mi-am dat eu seama, în momentul în care te abate de la drum eroarea imediat e sesizată de computerul de bord, care făcând legătură cu sateliții localizează din nou automobilul calculând un nou itinerar, deja din locul în care te găsești până la destinație. Colosală jucărie! Într-adevăr-"Neverlost". La ora șapte seara ajunsesem

California

La San Bernardino, oraș ce se află în extremitatea de nord a Los Angeles-ului. Formal eram deja în L.A. cu toate că până la Aeroport mai aveam vre-o 100 de km.

Acasă era ora cinci dimineața a zilei următoare. Toată familia mea era la București conducând-o pe Violeta la Aeroport. Peste două ore urma să decoleze de la Otopeni cu destinația Paris. Începea timpul marilor emoții. Știam că la Paris va avea doar o oră pentru transbordare. În goană mare trebuia să se orienteze corect, să facă toate formalitățile la "immigration", să găsească terminalul respectiv și să reușească să urce în avion pentru cursa transatlantică. Doar a doua zi urma să află dacă toate au trecut cu bine. Noaptea numărăm orele încercând să ghicesc cam pe unde se afla ea în acel moment.

La 10 dimineața, după o gustare frugală luată la restaurantul hotelului, instalăm pe tripod, lângă frumoasa mea mașină, videocamera pentru a face un mic comentariu asupra emoțiilor ce mă dominau. Mulțumit am luat-o la drum. GPS-ul mă direcționa spre Aeroport. La ora 13.00 Cursa 062 a companiei Air France urma să aterizeze.

La 13 și 11 minute display-ul electronic a afișat: "Air France 062 arrived". Simțeam cum mi se zbate inima. Așteptam fețișă să apară în ușa terminalului.

Peste 10 min., în uniforme perfecte, cu un "look" ireproșabil, remorcând valizele lor modeste a ieșit echipajul. Mai aveam vre-o 15 min. până a o vedea pe fiică-mea. Am inclus videocamera ținând-o gata de shooting. A trecut o jumătate de oră....

A mai trecut încă o jumătate.... Fata nu apărea. Mă consolam cu gândul unei posibile aglomerații la serviciile de imigrare. "Mai aștept un pic"- mi-am zis. Acest pic s-a mai întins încă pentru o oră. Pasagerii tot ieșeau și ieșeau pe ușă întâmpinați de rude, prieteni. Numai eu rămasesem tot așa cu ochii sticliți, ghâțul întins și cu videocamera în mână,

tresărind de fiecare dată, când în gura terminalului aparea câte o umbră. Deja trecuseră pasagerii sosiți mult mai târziu din Elveția, Coreea, din Hawai și Mexic. Numai Violeta nu apărea. Bucuria mea se topea transformându-se într-o alarmă interioară, care minut cu minut degrada în panică. După doua ore și 45 min. am simțit că încep să aiuresc. Mă dabora dorința nebulună să fumez o țigară. Ezitam însă să părăsesc "postul" în speranță că o voi zări chiar în clipa următoare.

17 august 2002.

Undeva, în adâncuri, totuși înțelegeam, că nu mai avea rost să aștept. Am constatat că s-a întâmplat ceva ce stătea în afara posibilităților mele de influență. Nu știam doar ce s-a întâmplat. Dacă ea decolase de la București și n-a ajuns aici la L.A. înseamnă că nu a reușit să facă transbordarea.

Prin urmare de 14 ore e la Paris, singură, fără bilet. Nu aveam nici o posibilitate să i-au contact cu ea. Dar, poate nu s-a pornit de la București? S-o fi întâmplat ceva acolo?

Lincoln Town Car. Model 2003. Cap de serie al diviziei de elită Lincoln. Motor V8, capacitate 4,6 litri, 220 cai putere, transmisie automată în 4 trepte, plus toate facilitățile posibile pentru un sedan de clasă superioară.

Flight line Number Origin

AIR FRANCE	062	Paris
VARIG	8837	Marita
MALAYSIA	894	Kuala L
AIR INDIA	6094	Kuala L
CHINA		

1:11P Arrived
1:21P
1:21P
1:21P

Afară, lângă un coș de gunoi, cuprins de nervozitate, înghițeam țigară după țigară analizând cu viteză meteorică acea situație stupidă și aparent iremediabilă în care am nimerit.

Primul gând era să telefoniez acasă. M-am uitat la ceas, era aproape 16.00. La Chișinău era ora 2 noaptea. Sunetul nu avea nici un rost, toată familia mea la acel moment se

acasă. "Mai știi..." mi-am zis. "Alo" s-a auzit la celălalt capăt. M-am mirat. Toate calculele îmi indicau faptul că acasă nu putea fi nimeni. Era soacră-mea. O femeie de o blândețe deosebită cu care ne înțelegem de minune și căreia toată viața mea i-am purtat respectul. Iertat să fiu, dar în acel moment nu aveam timp pentru acte condenscente.

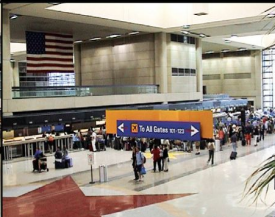
i-am descris-o emoționat. A telefonat la immigration și după o pauză lungă mi-a comunicat că domnișoara cu numele Violeta O. nu a trecut serviciul de imigrare al Statelor Unite.
- Ce înseamnă "n-a trecut"?
E aici, la aeroport, s-au n-a sosit în America?
- Doar atât vă pot comunica. Alte informații nu am. I'm sorry. Mai așteptați un pic sau, dacă doriți, încercați la ghișeu "Air France".

Ofițerul de servicii al companiei aeriene franceze mi-a controlat actele pentru a avea certitudinea că într-adevar vorbește cu tatăl fetei, după care a trecut la pupitrul pentru a consulta lista pasagerilor cursei "Air France 062".
Fraza următoare s-a încădrat exact în limită de explozie:
- Fiica Dumitale a fost în avion - mi-a zis el. Uitându-se la mine, a zâmbit observând expresia ce mi-a încremenit pe față.
- Ea e în Los Angeles, încercați s-o găsiți. La sigur e undeva pe aici, prin Aeroport.
Cum s-o găsesc în Aeroport, pe când Aeroportul e cât jumătate de Chișinău? Am dat o fugă la serviciul

de informații și am solicitat să fac un anunț. Aceeași doamnă binevoitoare a acceptat și în câteva minute difuzoarele Aeroportului Internațional LAX Los Angeles au tunat: "Violeta O. din Chișinău, Moldova sosită cu ruta 062 Paris, tatăl dumitale te așteaptă ..."

În acel moment în ascensorul ce ducea de la parter spre etaj, Violeta urca spre "Air France" pentru a afla vre-o informație despre bagajul ei dispărut între timp. Gândul că nu l-a întâlnit pe tata definea o cortină opacă a viitorului ei imediat. Timp de trei ore serviciul de imigrare pentru elevi a fost închis, din care cauză ea întârziase mult și nu reușise să recupereze valizele. Bagajele rotindu-se vre-o 20 min. pe banda rulantă au fost transportate către depozitul companiei aeriene.

La un moment dat i s-a părut că difuzoarele aeroportului îi rostise numele.
- Nu poate fi - s-a gândit. - E o halucinație. Cu toate astea a mărit pasul.
- Mademoiselle Violeta? - precizase ofițerul de servicii.
"Tatăl dumitale te caută. E jos la informații."
Peste 5 min., după ore de căutări și emoții ne strângeam la piept plini de fericire, zâmbete și lacrimi. Urma una din cele mai

afla în tren întorcându-se de la București. La Chișinău soseau abea peste 8 ore. Deci, opt ore plus cele paisprezece de când Violeta era la Paris se făceau 22 de ore, abia după expirarea căror fata avea șansa să comunice mamei că a ratat plecarea.

M-am simțit atât de vexat. Deveneam prada unei decepții atroce. O singură întrebare îmi zvâcnea în tâmpile - "ce s-a întâmplat?". Am scos cartela de telefon și am cules numărul meu de

- Violeta a plecat? Răcnisem eu în receptor.
- Da, pe un ton placid, atât de cunoscut, a fost răspunsul.
- De la București a plecat?
- A plecat...
Da-a-a! Se adevărea ce-a mai sumbră presupunere. Fata a rămas la Paris.
Totuși am mers la serviciul de informații să verific treaba. Trecuseră trei ore de la sosirea avionului. Doamna, o franțuzoaică în vârstă a manifestat maximum de atenție și compasiune față de problema pe care

fericite călătorii din viața noastră.... În față aveam Las Vegasul, San-Francisco, Hollywood-ul, Santa Barbara... Mergeam, rulând ușor pe highway, iar între noi, în raze calde de soare, lucea simpatic mărul, ducându-ne cu gândul la casa noastră de la Chișinău.

